

[Alfred Hansen]

rejser i al almindelighed, som giver medlemmerne mulighed for at tale med befolkningen, er særdeles nyttige, men man kan, som jeg tidligere har sagt, naturligvis diskutere, om det nu er relevant at tage på en tur til Østen, til Afrika eller til USA, eller hvor man nu vil forlægge sin residens for en kortere periode.

Men dette forslag har fået mig til at spekulere på, hvad der ville ske, hvis fremskridtspartiet pludselig sagde: vi ønsker ikke at benytte de to pladser, som partiet har til rådighed i samtlige folketingets 17 mands udvalg. Ifølge forretningsordenen består udvalgene i almindelighed af 17 medlemmer. Hvis nu fremskridtspartiet beslutter, at de ikke vil belaste administrationen og ikke vil være årsag til det meget papirspild og derfor ikke vil lade sig repræsentere i disse 17 mands udvalg, skulle folketingets øvrige partier så acceptere, at der herefter kun er 15 medlemmer af disse udvalg, eller burde man sige: det er bare ærgerligt, men så må vi selvfølgelig fordele de sytten pladser på de resterende partier? Jeg synes, det kunne være interessant at høre, hvad fremskridtspartiet eventuelt ville foreslå i den situation.

Retsforbundet kan ikke støtte dette forslag, og vi mener i øvrigt ikke, der skal bruges ret megen tid på at diskutere det; hvorfor, har andre ordførere, ikke mindst hr. Enggaard, på strålende vis begrundet. Retsforbundet tager afstand fra forslaget.

Glistrup (FP):

I morgen er det 9 år siden, fremskridtsbevægelsen begyndte sit seje, udadvendte arbejde med at helbrede patienten Danmark. Og igennem disse ni år er vi blevet udsat for, som vi nu også bliver det i dag, at man, bare fordi man ikke kan klare sig i den saglige debat med os, falder over os og beskylder os for alverdens personlige ting eller i øvrigt snakker uden om sagen.

Men vi kan nu ved dette meget skæve jubilæum, 9 år minus 1 dag, konstatere, at vi dog er kommet frem til, at flere og flere har forstået det, man regnede for at være rent til Klods-Hans, da vi begyndte, nemlig at det offentlige skulle spare. Det var skam ikke noget, man på nogen måde kunne tænke sig til; nej, ligesom man hele tiden satte nye rekorder ved nye olympiske lege, var det en

dyd, at staten og kommunerne brugte flere og flere penge for hvert år, der gik.

Men medens vi altså er kommet frem til, at flere og flere i princippet forstår, at det ikke kan nytte noget at lade den offentlige sektor vokse, i det omfang det er sket, skorter det unægtelig stadig på at kunne tilslutte sig de konkrete eksempler på, hvor der skal spares. Ligegyldigt hvilket felt man begynder at debattere, kan man være sikker på, at der kommer en masse syg-moster-snak, som vi også har hørt det her under debatten i dag: netop på det område, som vi lige nu beskæftiger os med, skal der skam bruges løs af skattheyderpengene, og dér er det fuldstændig latterligt at tænke på at begrænse skattheydernes byrder. Bevares, det, vi har fat på her, er kun ét spareforslag blandt 1.149, men det er et spareforslag, som rører ved to principielle strenge, og det har man unægtelig i ordførernes traurige række forstået at tildænge med al den udenomssnak, som vi har lyttet til. Disse to centrale forhold skal alligevel trækkes frem.

For det første er udenlandssamkvemmet vokset i ganske enormt accelererende tempo igennem de senere tiår. Det er sket fuldstændig vildtvoksende, uden at det har været til at trække de andre partier til at komme ind på en samlet debat vedrørende de samlede udgifter til at rejse, som man pålægger skattheyderne. Så kan hr. J. K. Hansen nok så mange gange komme og sige: ja men vi må da have forståelse for internationalt samarbejde. Det har vi skam også i fremskridtspartiet, men fordi man har forståelse for internationalt samarbejde, behøver man ikke overdrive i den grad, man gør. Internationalt samarbejde behøver ikke at foregå for andre folks penge, man kan udmærket rejse ud for sine egne penge og få samkvem, hvad enten man vil have det med det ene eller det andet folkeslag. Det er ikke absolut nødvendigt at indlade sig på det, som dette forslag drejer sig om, nemlig at man hugger af andre menneskers muligheder for at rejse internationalt for f.eks. at tage på disse forårsferieudflugter, som den, udenrigsudvalget skal på til Bangla Desh, eller præsidierejsen til Jugoslavien, eller hvad vi nu ellers har haft af fuldstændig usaglige og meningsløse misbrug af andres penge. Bevares, alle mennesker vil da gerne både til Bangla Desh og til Jugoslavien, men det, som er så rystende umoralsk, er altså, at